

## D ů v o d y:

Rekursu nelze přiznati oprávnění. Jak plyne ze žaloby a přednesu stran, jedná se ve sporu o poplatky žalujícího notáře za sepsání soukromých listin a o odměnu za přípravná jednání, související se sepsáním dotyčných listin. Uznal-li odvolací soud, že věc nepatří na pořad práva a žalobu proto odmítl, stalo se tak právem. Dotyčné poplatky a odměnu určití, vznesli-li strana proti jejich vyúčtování odpor, pokud se týče odepře-li jich zaplacení, náleží podle §§ 179 a 184 not. řádu soudu v řízení nesporném a pořad práva jest vyloučen. V tom směru nelze podle zákona míti pochybnosti a také rekurent s h'ediska zákona proti stanovisku odvolacího soudu právě uvedenému vlastně ničeho nenamítá. Rekurent poukazuje na povahu námitek žalované strany proti vyúčtování poplatků a odměny, tvrdě, že podle těchto námitek vyřízení věci v řízení nesporném bez odkázání na pořad práva nedalo se očekávati a že proto nastoupení pořadu práva bylo na místě. Než k tomu jest uvéstí, že zákon nerozeznává, z kterých důvodů strana vyúčtování notářských poplatků neuznává, a neponechává notáři nebo straně, oy podle povahy námitek volila buď pořad práva nebo řízení nesporné (§ 179 not. řádu). Rovněž poukaz rekurentuv k tomu, že jest nehospodárné nyní, když byla ve sporu věc probrána, odkazovati ji na řízení nesporné, nemůže stačiti k odůvodnění přípustnosti pořadu práva (§ 42 j. n., § 240 odstavec třetí, 477 čís. 6, 494 c. ř. s.).

## Čís. 5140.

**Poplatků za zhotovení závěti a za přípravná jednání s tím související může se notář domáhati na straně pouze v řízení nesporném, nikoliv však pořadem práva. Lhostejno, že a z jakých důvodů vznesla strana proti poplatkům odpor.**

(Rozh. ze dne 18. června 1925, R II 181/25.)

Žalující notář domáhal se na žalovaném zaplacení 13.075 Kč poplatků, příslušejících mu jako notáři za zhotovení závěti žalovaného a jeho manželky. Žalovaný namítl, že poplatky jsou přemrštěné, to tím více, ježto žalobcova činnost se nevztahovala na znovuzřízení uvedených listin, nýbrž pouze na přepracování listin zhotovených Drem D-em, advokátem ve Vídni, a uznal peníz 5.000 za přiměřený. Procesní soud první stolice přiznal žalobci 11.000 Kč. Odvolací soud k odvoláním obou stran zrušil rozsudek prvního soudu i s předchozím řízením pro zmatečnost a odmítl žalobu z týchž důvodů jako v rozhodnutí čís. sb. 5139.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

## D ů v o d y:

O tom, že jde o věc na pořad práva nepatřící, nemůže býti vzhledem k ustanovení §§ 179 a 184 not. řádu pochybnosti. Jde o poplatky žalujícího notáře za zhotovení závěti žalovaného a jeho manželky, pokud

se týče též o odměnu za přípravná jednání se sepsáním listin související a žalovaný odepřel vyúčtování poplatků uznati. Podle §§ 179 a 184 not. řádu náleží dotyčné poplatky, vznesou-li strana proti jejich vyúčtování odpor, na žádost notáře nebo strany určiti soudu po slyšení druhé strany a případně vyžádání si posudku notářské komory, v řízení nesporném (oficiosním, jak praví motivy k notářskému řádu), a jest pořad práva vyloučen. Vývody rekurentovy, že soudu náleží určiti poplatky notářské v řízení nesporném jen, jsou-li předem všechny rozhodné skutkové okolnosti nesporny anebo zjištěny, nemá v zákoně opory. Podle zákona nezáleží také na tom, z kterého důvodu byl proti vyúčtování vznesen odpor a zejména neponechává se stranám, by podle povahy námitek volily, zdali má míti místo pořad práva či řízení nesporné. Okolnost, že věc byla již ve sporu probrána, nepřichází vzhledem k přesným přepisům zákona o přihlížení k nepřípustnosti pořadu práva v úvahu.

### Čís. 5141.

**Předpisem řu 297 a) obč. zák. nebyly změněny předpisy §§ 294 a 297 obč. zák. Vlastnosti příslušenství může nabýti pouze stroj, který byl do podniku postaven vlastníkem stroje.**

(Rozh. ze dne 18. června 1925, Rv II 284/25.)

K vydobytí peněžité pohledávky proti Vilému A-ovi vedl žalovaný vymáhající věřitel exekuci vnucenou dražbou třetiny nemovitosti, náležející spoluvlastnický Vilému A-ovi. Dle odhadního protokolu byly pojaty do exekuce též stroje, v nemovitosti se nalézající. Stroje byly zabudovány v nemovitosti před rokem 1917, Vilém A. nabyt spoluvlastnictví ku třetině nemovitosti v roce 1921 za peněžitý přínos do společnosti. Žalující firma, tvrdíc vlastnické právo ku strojům, domáhala se žalobou, by exekuce ohledně strojů byla zastavena. Oba nižší soudy uznaly podle žaloby, odvolací soud z těchto důvodů: Po stránce právní nelze napadenému rozsudku vytýkati nesprávné rozsouzení. Je sice pravda, že zažalované stroje slouží k provozování živnosti, avšak z toho nelze ještě souditi, že tím musely se státi příslušenstvím ve smyslu řu 294 obč. zák., když vlastníci těchto stroju jich k stálému použití hlavní věci neurčili a když se nejedná výhradně o tovární budovu, nýbrž podle knihovního stavu o dum se stavební parcelou a když v knize není vyznačeno, že na parcele byla zřízena tovární budova. Poněvadž Vilému A-ovi tento stav byl znám, nenabyt koupí jedné třetiny reality také příslušné části zažalovaných strojů, které nebyly ve vlastnictví spolumajitelů domů, nýbrž žalující firmy. Nemůže proto také žalovaná vésti exekuci na tyto stroje, které vlastnictvím Viléma A-a nebyly. Dle předpisu řu 297 a) obč. zák. jsou sice stroje, s nemovitou věcí spojené, příslušenstvím nemovitosti, není-li v knize pozemkové vyznačeno, že jsou majetkem cizím, a mohou pak dle řu 140 a 252 ex. ř. zároveň s nemovitostí býti podrobeny exekuci, avšak tohoto ustanovení nelze v tomto případě použiti, poněvadž stroje dle svědecké výpovědi Richarda F-a ještě před účinností podle předpisů tenkrát platných, jako